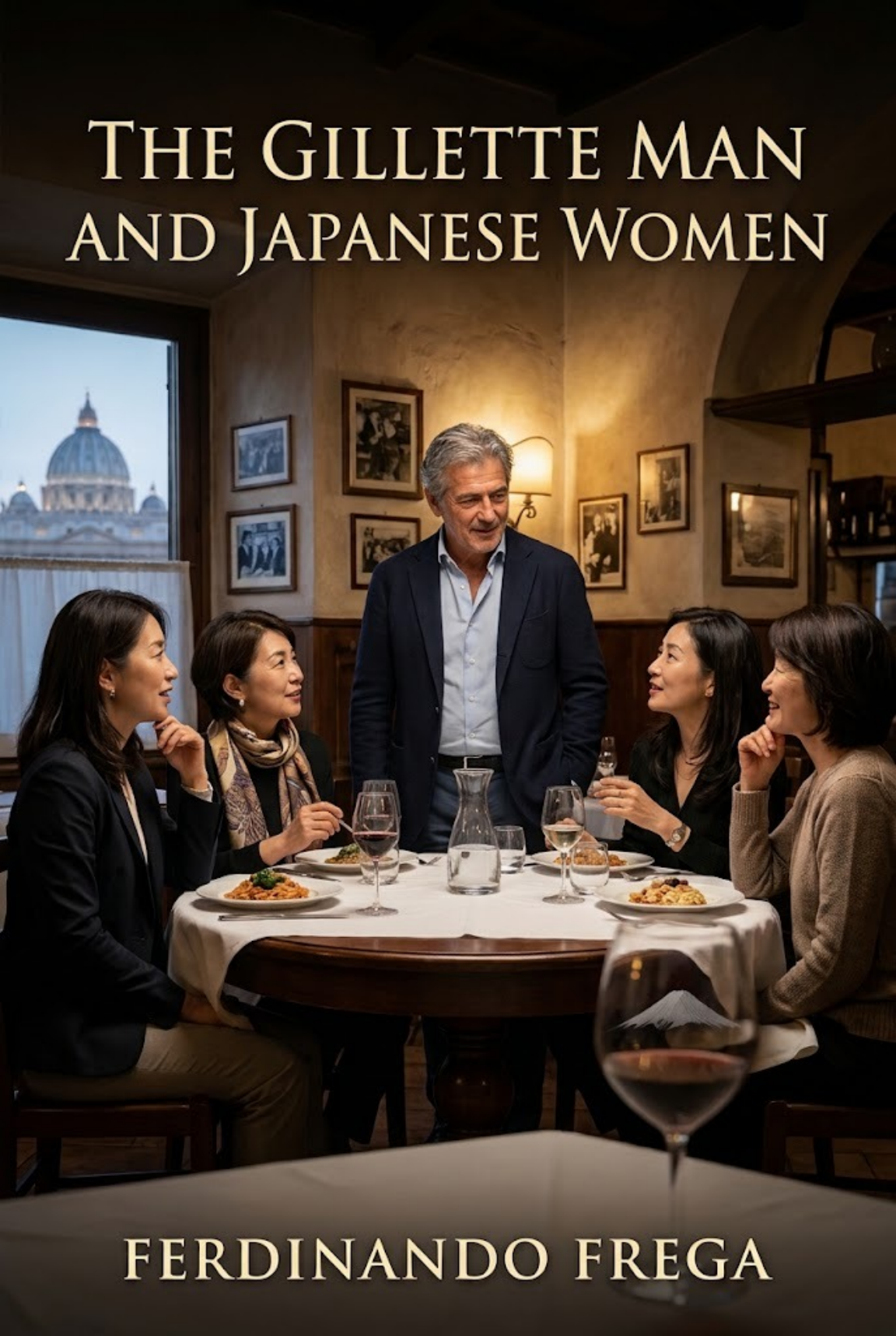
The Gillette Man and Japanese Women

FERDINANDO FREGA

ЧОЛОВІК GILLETTE І ЯПОНКИ

The Art of Attraction · 11

Я щойно прибув до Рима і, як завжди, зайшов до базиліки Святого Петра у Ватикані. Це була моя єдина данина першому колезі з Gillette, тому, хто працював на території Галилеї з командою з дванадцяти, що ходили за ним усюди. Цифри, яких він досягав, були такі, що через дві тисячі років навіть Wall Street не вдається внести його до своїх котирувань.

Я йшов коридором, що веде до головного входу, була одинадцята ранку, коли мою увагу привернула група людей однією фразою: HELP ME, PLEASE?

Ледве встиг я зрозуміти, чи цей поклик про допомогу адресований мені, як, обернувшись, зустрівся поглядом із шістьма жінками з типово азійськими рисами: одразу усміхненими, сонячними, гарними, привітними, вихованими, елегантними. Я одразу зрозумів, що це не китаянки, неаполітанки з мигдалевими очима. І справді, коли я спитав WHERE ARE YOU FROM, вони відповіли всі разом: I come from Japan. Жінки й доньки Країни висхідного сонця:

МОЯ ЯПОНІЯ.

Я усміхаюся й одразу відрекомендовуюся, струшуючи пил з англійської, якою давно не користувався: NICE TO MEET YOU, MY NAME IS FREGA. А вони тепло відповідають,

ідеально злагоджено, хором, називаючи мене... FREGA SUN.

Чорт. Я ще й слова не сказав, а вони вже називають мене сонцем. Тож ось моє запитання: чому ви називаєте мене сонцем? Вони шалено вибухають сміхом, щоб пояснити, що їхнє SUN — це не сонце, а SAN, їхня найвишуканіша форма поваги до людини. Вони говорили шифром.

Тож я став посередині й пояснив, що означає SAN італійською: це слово, яке ми даємо католицьким святим, тим, кого Мати Церква проголосила святими і хто відійшов до кращого життя. А я ще не мав права на цей титул лише тому, що був досі живий.

Е. Усі сміються як навіжені.

Я не знав, що ще робити чи казати. Їхнє HELP ME PLEASE кількома хвилинами раніше зникло, але я опинився всередині привілейованого місця й нізащо на світі не покинув би його: розуму жінок.

Найстарша взяла мене під руку, далі усміхалася мені й запросила йти за нею та іншими. Ми рушили до виходу. Я подумав, що це ще один жарт мого галилейського колеги. Але куди ми йшли?

Кілька вулиць, кілька провулків — і ми приходимо до римської траторії, де вони запрошують мене на обід. Я здивований і вражений, але все це відбувається лише з однієї причини: японки мають радар, як усі жінки світу, але їхній налаштований інакше культурою самураїв, де перед кожним життям ставлять кодекс. Так, ви не

почулися. Ми в Римі, в Італії, але всередині тієї траторії мені казали: WELCOME TO JAPAN.

Ми сідаємо за суворо круглий стіл. Усі дивимося одне одному в обличчя. Це не звична форма столу для італійського шинку, але, може, вони обрали його саме з цієї причини.

Вони питають, скільки мені років, чим я заробляю на життя, чи я італієць, чи одружений, чи маю дітей. А я відповідаю запитанням: це так у Японії поліція допитує злодіїв?

Новий вибух сміху. Але вони цікаві, вони хочуть знати, і хочуть брати, не питаючи: вони — жінки світу.

Я кажу їм, що я когнітивний злодій. В Італії ця роль належить тим, кого ми звемо rubacuori, викрадачами сердець, які не завжди класичні латинські коханці. Ті годилися в п'ятдесятих; тепер у них сплив термін придатності, як у йогурту.

Вибух сміху, але я не можу зрозуміти, чи сміються вони з жартів, з моєї постави, чи це просто ввічливість. Тоді найстарша з групи, ніби вибачаючись, пояснює їхню поведінку й дає мені зазирнути в японську культуру, і саме тут я розумію, що опинився в одному з домів, де бував у своєму житті.

Вона починає з того, що вони не шість дурненьких гусок, які ґелґочуть, перш ніж увійти у воду: усмішка — це задоволення, радість, повага, а не лише емоційна риса.

Вони ані на крок не поступаються, вимагаючи відповідей на свої запитання, тож я кажу їм, що мені шістдесят один, що я одружений, що маю трьох дітей і що з дружиною в мене є угода ще з 1993 року, яка дозволяє мені заручатися будь-де у світі лише за однієї умови: щоб це був строковий контракт і щоб нікому не дарувати дітей.

Я думав, що усмішки знову засяють, але, ніби за помахом чарівної палички, вони зникають, і на кожному обличчі з'являється серйозна версія, аж так, що я питаю себе, де я помилився.

Найстарша з групи нахиляється ближче й одразу каже мені, що вони в Італії вже тридцять днів і зустріли багато людей, але ніхто ніколи не поводився з такою інтелектуальною чесністю. Коротше: комплімент.

У мене ніколи не бувало хвилин, коли я збивався з дороги, чи конфлікту з власною особистістю, ані его, перед яким треба звітувати. Але я знав, що саме в ту мить когнітивно стою на вершині Фудзі, тільки з неправильного боку, всередині римської траторії.

Мій швидкий роздум ще навіть не згас, як наймолодша звертається до мене й каже: Mr. Frega Fuji. А я: minchiaaaaa.

Я шукаю її в її погляді, в її очах, і ніжно кажу їй: сонечко, дякую за Фудзі, але тепер мені час іти, час минув. Перш ніж піти, однак, я кладу на стіл свої некомерційні візитівки gillettenarrative.com, по одній для кожної з них.

Вони вражені. Вони знають цей сайт. Уся Японія його знає; вони першими у світі його відкрили. Може, лише тепер я розумію чому.

Коди, які лишив мені батько: я так і не встиг спитати його, чи бував він колись у Японії, але в одному я певен. Шість жінок їх розшифрували й мовчки винесли свій вердикт.

Я йду. Кладу на стіл трохи грошей за їхній обід і бачу, як вони всі разом плачуть. Думаю, що вони ображені, бо я не заручився з жодною з них. Натомість вони всі хором махають на прощання, кажучи:

ciao gillettenarrative

Ferdinando

Він більше не продає. Він розповідає.

І робить це безкоштовно, для жінок, які справді його бачать, —

яким він ніколи нічого не присвячував.

Шана жінкам світу.

Успіх чоловіка завжди й лише проходив через їхні обійми.